

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (17/2/2013)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Β' Κορ. στ', 16 – ζ', 1. Ευαγγέλιο: Ματθ. ιε', 21 – 28
(Εωθινό 4^ο, Ήχος Δ')

Νεοπαγανισμός: απειλή από το παρελθόν

Για άλλη μια φορά, αδελφοί μου, ο Απόστολος Παύλος επιχειρεί να καταστήσει σαφές στους νέους Χριστιανούς και πρώην ειδωλολάτρες, ότι πρέπει να εγκαταλείψουν τις συνήθειες της ψευδούς πίστης των ειδώλων, αν θέλουν να είναι γνήσια μέλη της Εκκλησίας. Συνιστά στους Κορινθίους να μην συνδέονται με τους άπιστους. Αναρωτιέται ποιά σχέση μπορεί να έχει η δικαιοσύνη του Χριστού με την ανομία των ειδώλων, το φως με το σκοτάδι, ο Χριστός με τον Βελιάλ. Τι κοινό μπορεί να έχει ο πιστός με τον άπιστο. Ποιά η συμφωνία ανάμεσα στον Ναό του ζωντανού Θεού και στον ναό των ειδώλων. Η ξεκάθαρη αποκήρυξη της ειδωλολατρίας από τον Παύλο, μάς δίδει την αφορμή να αναφερθούμε στην προσπάθεια αναβίωσης της ειδωλολατρικής θρησκείας στην πατρίδα μας, τα τελευταία χρόνια, στα πρόσωπα σύγχρονων νεοπαγανιστών, οι οποίοι ευαγγελίζονται τον δωδεκαθεϊσμό ή πολυθεϊσμό, κοινώς ειδωλολατρία, αποκρύπτοντας εντέχνως το ποιοί πραγματικά είναι και τι επιδιώκουν.

Στη σύγχρονη εκδοχή τους οι νεοπαγανιστές αυτοπροβάλλονται ως «γνωστή» θρησκεία και ως η μόνη νόμιμη θρησκεία στην Ελλάδα! Ζητούν από τις αρχές να τους αποδοθούν αρχαιολογικοί τόποι για λατρευτική χρήση. Συχνά συγκεντρώνονται σε διάφορα αρχαιοελληνικά μνημεία, αναβιώνοντας νεκρές παγανιστικές εορτές. Μερικές από τις ομάδες αυτές δεν αναγνωρίζουν τους νόμους του κράτους, τους θεωρούν άκυρους, διότι τους έφτιαξαν, όπως υποστηρίζουν, «οι δολοφόνοι κατακτητές Χριστιανοί». Σε δημοσιευμένα κείμενά τους εκφράζονται με πρωτοφανή βία και εμπάθεια κατά των Χριστιανών και υβρίζουν με χυδαιότητα τα ιερά και τα όσια της πίστεώς μας.

Τι συνέβη, όμως, πραγματικά και η αρχαιοελληνική θρησκεία αποτελεί, πλέον, μουσειακό έκθεμα, προϊόν φανταστικής μυθοπλασίας; Οι μεγάλοι σοφοί της αρχαιότητας απέρριψαν επιδεικτικά την αρχαιοελληνική θρησκεία, την οποία χαρακτήρισαν απαράδεκτη, παράλογη και, εν πολλοίς, επικίνδυνη για την ανθρώπινη κοινωνία. Όλα σχεδόν τα μεγάλα πνεύματα της αρχαιότητας άσκησαν δριμεία κριτική και αρνήθηκαν εμφαντικά την αρχαιολατρία. Ενδεικτικά αναφέρουμε τον Ξενοφάνη τον Κολοφώνιο, τον Ηράκλειτο, τον Αναξίμανδρο, τον Εμπεδοκλή, τον Παρμενίδη, τον

Αναξαγόρα, τον Μητρόδωρο, τον Πρωταγόρα, τον Ηρόδοτο, τον Πίνδαρο, τον Πρόδικο, τον Αντισθένη, τον Θέοφραστο, τον Ευριπίδη, τον Σωκράτη, τον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη. Ο τελευταίος, μάλιστα, αρνήθηκε κατηγορηματικά τις ανόητες περί θεών πίστεις των συγχρόνων του και γι' αυτό κατηγορήθηκε για αθεϊσμό!!! «Αλλά και ο Πλάτων δίνει τη χαριστική βολή σ' όλη την ειδωλολατρική θρησκεία στο τέλος του διαλόγου του Αλκιβιάδης Β'. Βγήκε έξω από το γνωστό χώρο της φιλοσοφίας και με ένα προφητικό πνεύμα συμβουλεύει τον Αλκιβιάδη να μη θυσιάσει στους ειδωλολατρικούς Θεούς, αλλά να περιμένει αυτόν που τον αγαπά και θα του βγάλει την αχλύν από τα μάτια, ώστε να ιδεί και να καταλάβει ποιόν Θεό και με τί λογής θυσίες πρέπει στο εξής να τον λατρεύει. Και τελειώνει με τον χαρμόσυνο μεσσιανισμό: Δεν θα αργήσει νάρθει...»¹

Στον αντίποδα οι νεοπαγανιστές αποδίδουν τον μαρασμό της αρχαίας θρησκείας στις δήθεν διώξεις που υπέστη από την Εκκλησία και την άμεσα δήθεν εξαρτημένη από αυτήν αυτοκρατορική εξουσία. Λησμονούν, ασφαλώς, τα εκατομμύρια των Χριστιανών Μαρτύρων από την μάχαιρα της αρχαίας ειδωλολατρικής παραφροσύνης, για τους οποίους σεμνύνεται και καυχάται η Εκκλησία του Χριστού. Η αλήθεια, προφανώς, βρίσκεται αλλού, όπως μαρτυρεί ο μέγας ιστορικός Κων/νος Παπαρηγόπουλος: «Εντός της σεσαθρωμένης παλαιάς κοινωνίας διεμορφώθη κοινωνία ερρωμενεστέρα, η Χριστιανική. Η πτώση του Ελληνισμού, ως ειδωλολατρικής θρησκείας δεν ήταν αποτέλεσμα των αυτοκρατορικών μέτρων. Οι ναοί κατέπιπτον και η πίστις εμαραίνετο και εν γένει, το αρχαίον θρήσκευμα εφθείρετο, αλλ' εφθείρετο ηρέμα, ως εξ οργανικού θανατηφόρου νοσήματος μάλλον ή διά πληγών έξωθεν καταφερομένων»²

Τα όσα παραπάνω καταγράφηκαν, αδελφοί μου, δεν είναι προϊόν μισαλλοδοξίας ή κινδυνολογίας. Είναι καρπός ποιμαντικής ευθύνης και ανησυχίας, σε μια εποχή που ο λαός μας βάλλεται πανταχόθεν με πλείστες όσες αρχαιοφανείς ή καινοφανείς θρησκευτικές εκφράσεις, που εκβιάζουν τον συναισθηματικό του κόσμο, για να δημιουργήσουν οπαδούς επικίνδυνα φανατικούς. Η επίκληση των ανθρωπίνων ή δημοκρατικών δικαιωμάτων οφείλει να προβληματίζει όλους, καθώς είναι γνωστό ότι τα μεγαλύτερα και ειδεχθέστερα εγκλήματα της εποχής μας έγιναν στο όνομά τους. Η Εκκλησία αγρυπνά, αλλά και η Πολιτεία οφείλει να πράττει το ίδιο, καθώς το πρόβλημα δεν είναι θρησκευτικής φύσης μόνο. Είναι κίνδυνος που βάλει κατά της κοινωνικής συνοχής και αποσκοπεί στη διάλυση του κοινωνικού ιστού, υλοποιώντας τα καταχθόνια σχέδια της «Νέας Εποχής». Και

¹ «Χριστιανική λατρεία και ειδωλολατρία», Πρακτικά Στ' Πανελληνίου Λειτουργικού Συμποσίου Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, σελ. 93

² «Ιστορία του Ελληνικού έθνους», τόμος 8, σελ. 204

αυτή δεν είναι αφηρημένη έννοια, αλλά υπαρκτή πραγματικότητα, μάλιστα απόλυτα εχθρική.

Αρχιμ. Ε.Ο.